

Agatha Raisinová seděla za právě vyklizeným psacím stolem, který dominoval její kanceláři v South Molton Street v londýnské čtvrti Mayfair. Ze sousední velké kanceláře slyšela šum hlasů a cinkot skleniček, zaměstnanci se s ní chystali rozloučit.

Agatha totiž odcházela předčasně na odpočinek. Za léta tvrdé práce vybudovala firmu v oboru public relations, komunikace s veřejností. Z prostředí dělnické rodiny v Birminghamu urazila dlouhou cestu. Provдалa se, z nešťastného svazku vyvázla sice otřesená, ale rozhodnutá uspět v životě. Veškerou podnikavost pak zaměřila na uskutečnění hýčkaného snu – pořídit si jednou domek v Cotswoldsu.

Cotswolds ve střední Anglii je jedna z mála krás na světě vytvarovaných lidskou rukou: malebné vesnice s domy ze zlatavého pískovce, úhledné zahrady, úzké silnice klikatící se mezi zelenými loukami a kostely z dávnych časů tvoří s přírodou jedinečný harmonický celek. V dětství Agatha v Cotswoldsu strávila jedny krátké, ale kouzelné prázdniny. Rodičům se tam krajně nelíbilo a prohlásili, že měli jet jako obvykle do Butlinova prázdninového kempu, ale pro Agathu představoval Cotswolds všechno, po čem v životě toužila: krásu, klid a bezpečí. A tak se už v dětství rozhodla, že jednou bude obývat hezký domek v poklidné, mírumilovné vesnici, daleko od hluku a pachu velkoměsta.

Po dobu svého působení v Londýně nikdy, respektive až donedávna, nezavítala do Cotswoldsu, aby nic nenarušilo její sen. Nyní koupila dům svých snů v Carsely. Škoda, přemítala Agatha, že se vesnice jmenuje prostě Carsely, a ne Chipping Campden nebo Aston Magna či Lower Slaughter, zkrátka že nenese jedno z těch rafinovaných místních jmen probouzejících zvědavost. Nicméně domek dokonale odpovídá jejím nárokům a vesnice leží mimo turistické trasy, takže se v ní nevyskytují obchody se suvenýry ani jejich výrobci a rázovité zájezdní hostince, čímž rovněž odpadají každodenní nájezdy autobusů s rozparádnými cestovateli.

Třiapadesátiletá Agatha, žena sporé, spíš plnoštíhlé baculaté postavy, měla rovné kaštanové vlasy a prostý, ostře řezaný obličej. Její kultivovaná mluva odpovídala uhlazenému prostředí Mayfair, a to až na okamžiky stresu či vzrušení, kdy ji prostupovala birminghamská nasální výslovnost, již si osvojila v mládí. V profesním styku s veřejností to Agatě dodávalo jistou dávku roztomilosti, kterou jinak postrádala. Dopracovávala se výsledků tím, že v ženské podobě ztělesňovala symbiózu postoje „hodný polda/zlý polda“, takže klienty střídavě zastrášovala a lichotila jim. Novináři často věnovali prostor jejím klientům jen proto, aby se jí zbavili. Agatha byla mistryní citového vydírání, a kdo z pošetilosti přijal dárek nebo pozvání na oběd s ní, toho nepřestala nestoudně pronásledovat, dokud to nesplatil příslušnou protislužbou.

Těšila se popularitě u svých podřízených, protože to byli víceméně lehkomyslní, nerozhodní lidé, kteří vytvářeli legendy o každém, koho se báli. O Agatě prohlašovali, že je „ryzí charakter“, a ona stejně jako všichni „ryzí

charakteri“, kteří říkají, co si myslí, neměla moc opravdových přátel. Svůj společenský život ztotožnila s prací.

Když vstala a zamířila na sešlost se zaměstnanci, objevil se na obzoru Agatiny obvykle zbytečnostmi nezatížené myslí mráček. Čekají ji dny bez náplně: nebude pracovat od rána do noci, nepřetržitě kmitat a k něčemu se vyjadřovat. Jak se s tím vyrovná?

Zaplašila myšlenku v zárodku a překročila Rubikon do velké kanceláře, aby se rozloučila.

„Tady ji máme!“ zahalekal Roy, jeden z jejích asistentů. „Cvakni si spešl vylepšeným šampáněm, Aggie. Nabudí tě, prevít.“

Agatha přijala sklenici koktejlu. Přistoupila k ní její sekretářka Lulu a předala jí dárkově zabalenou krabičku, nato ji obstoupili se svými dary ostatní. Agatě se pohnutím sevřelo hrdlo. V hlavě jí zabřebentil naléhavý hlásek: „Co vyvádíte? Co to vyvádíte?“ Od Lulu dostala lahvičku parfému, od Roye podle očekávání erotické kalhotky, od kohosi knihu o zahradničení, od dalšího vázu a tak dále. „My chceme řeč!“ překřikl všechny Roy.

„Děkuju vám všem,“ řekla Agatha poněkud zastřeným hlasem. „Dobře víte, že se nestěhuju do Číny. Můžete za mnou přijet, navštívit mě. Vaši noví šéfové, vedení agentury Pedmans, slíbili, že nic nezmění, tudíž předpokládám, že život tu bude pro všechny pokračovat víceméně stejně jako dřív. Děkuju za dárky. Cením si jich a hodí se mi, až na ten tvůj, Royi. Pochybuju, že mi v mém věku k něčemu bude.“

„Nikdy nevíš, jaký tě čeká štěstí,“ řekl Roy. „Spíš počítej, že tě bude pronásledovat nějaký nadržžený farmář a počihá si na tebe v křoví.“

Agatha vypila další koktejl, snědla sendvič s uzeným lososem a poté s dárky, které Lulu uložila do dvou igelitových tašek, naposledy sestoupila po schodech a definitivně opustila firmu Raisin Promotions.

V Bond Street odstrčila loktem vychrtlého, nervózního podnikatele, který právě mávl rukou na taxi, nesmlouvavě prohlásila: „Já ho viděla dřív,“ a přikázala řidiči, aby ji odvezl na Paddingtonské nádraží.

Stihla vlak do Oxfordu s odjezdem v 15.20 a klesla na sedadlo ve vagonu první třídy. V Cotswoldsu bylo všechno připraveno a čekalo jen na ni. Bytový architekt celý dům „pojedel“, její auto na ni čekalo u nádražička v Moretonu-in-Marsh a odveze ji pár kilometrů do Carsely, stěhovací firma tam z Agatina londýnského bytu, nyní již prodaného, přepravila její movitý majetek. Je volná. Může relaxovat. Nemusí opečovávat hvězdy popu a klesat cestu primadonám módního návrhářství. Teď může hovět jen sama sobě.

Agatha zaklimbala a rázně ji probudilo až vyvolávání průvodčího: „Oxford. Jsme v Oxfordu. Tady vlak končí.“

Agatha se ne poprvé podivila, že britské železniční společnosti tak lpí na výrazu „končí“. Zní to, jako by měli vlak vzápětí sešrotovat. Copak se to nedá oznámit jinak? Zadávala se na informační tabuli zavěšenou nad druhým nástupištěm, která připomínala staříčkový televizor. Stálo na ní, že vlak do Charlbury, Kinghamu, Moretonu-in-Marsh a dalších stanic na trati do Herefordu je přistaven na nástupišti číslo 3. Agatha se chopila naditých igelitek a vláčela se s nimi přes lávku nad kolejištěm. Byl pošmourný, chladný den. Euforie z osvobození od práce a Royova koktejlu pomalu vyprchávala.

Vlak pomalu vyjížděl z nádraží. Říční čluny na jedné a zahrádkářskou kolonii na druhé straně vystřídaly před jejíma čím dál rozčarovanějšíma očima pole podmáčená nedávnými dešti.

Divná věc, pomyslela si Agatha. Mám přece, co jsem vždycky chtěla. Jsem unavená, v tom to bude.

Vlak zastavil kdesi před Charlbury, předtím se hodnou chvíli lhostejně vlekl krokem, jak je u vlaků British Rail dost obvyklé. Cestující stoicky seděli a naslouchali skučení větru nad holými poli. Proč se chováme jako zbloudilý ovce? přemítala Agatha. Proč jsme tak ustrašení a flegmatictí? Proč se nikdo neboří na průvodčího a nedožaduje se vysvětlení, proč stojíme? Jiné, výřečnější národy by tohle nestrpěly. Uvažovala, jestli má sama vyhledat průvodčího, ale uvědomila si, že nemá vlastně kam spěchat. Sáhla po večerníku zakoupeném na nádraží, uvelebila se a začetla se do listu *Evening Standard*.

Po dvaceti minutách vlak za skřípotu ožil. A dalších dvacet minut se ploužil z Charlbury do železniční stanice Moreton-in-Marsh. Agatha vystoupila. Její auto stálo tam, kde ho zanechala. V posledních minutách cesty čelila obavám, že ho možná někdo ukradl.

V Moretonu-in-Marsh byl právě pravidelný trhový den. Agatha projížděla pomalu mezi stánky, kde se prodávalo všechno počínaje rybami a konče prádlem, a pozvolna zase ožívala. Bylo úterý. Trh se koná pravidelně v úterý. Musí si to zapamatovat. Její nový saab švelil z Moretonu a šplhal do Bourtonu-on-the-Hill. Brzy bude doma. Doma! Konečně doma.

Odbočila ze silnice A-44 a pomalu sjížděla do vesnice Carsely v lůně Cotswold Hills.